

เรื่องของคุณ้อยู่ : โดยประชาคม ลุณาชัย ผลงานประเดิมกลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง
หมวดหมู่ กลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง , 31 กรกฎาคม 61

บ้านไม้หลังเล็กของคุณ้อยู่ห่างบึงบัวในสวนสาธารณะเพียงแค่นี้ไม่ถึงร้อยเมตร

แต่แกแทบไม่เคยย่างกรายเข้าไป.....

จาก ประชาคม ลุณาชัย เรื่องเรื่องของคุณ้อยู่

บ้านไม้หลังเล็กของลุงอยู่ห่างบึงบัวในสวนสาธารณะเพียงแค่นี้ไม่ถึงร้อยเมตร แต่แกแทบไม่เคยย่างกรายเข้าไป บึงและสวนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับชีวิตเล็ก ๆ อันโดดเดี่ยวของแก เช่นเดียวกับผู้คนในละแวกเดียวกัน แม้ในฐานะเพื่อนบ้านแต่น้อยครั้งนักที่ใครจะได้พูดคุยกับแก และน้อยครั้งเช่นเดียวกันที่แกจะปรึกษาพูดคุยกับคนอื่น ๆ

ชายรูปร่างสูงผอม ผมนบหัวขาวโพลนไปทุกเส้น แวดตาแข็งกร้าวใบหน้าเหมือนไม่เคยมีรอยยิ้มประดับ ตลอดหกสิบห้าปีของชีวิต คู่สมรสก็ไม่เคยผ่านมาร่วมทาง พ่อแม่และพี่ชายร่วมสายโลหิตเสียชีวิตไปนานกว่ายี่สิบปีแล้วลุงอยู่อาศัยบ้านหลังเดิมใช้ชีวิตโดดเดี่ยวจากวัยหนุ่มจนถึงวันที่แกสืบเท้าลากขาข้างที่บาดเจ็บออกมานั่งเหม่อลอยบนม้าหินในสวนสาธารณะ ทอดตามองบึงกว้างด้วยแววตาที่เปลี่ยนไป

ลุงยิ้มไม่ได้ตกปลา มือสองข้างของแกไม่ได้ถือคันเบ็ด และบึงแห่งนี้ก็ติดป้ายห้าม แกได้แต่นั่งมองเงียบ ๆ ข้อเท้าที่เคยบวมเป่งเมื่อสองวันก่อนบรรเทาลงไปมากแล้ว ขณะแผลใจของแกเหมือนจะขยายกว้างและลึกจรรจนในความรู้สึก

ไม่อยากเหลือบมองขื่อนิ้วหัวแม่เท้าที่ยังเจ็บ คำแรกของหมอที่ทักทายแกวินิจฉัยบาดแผลข้างล่างในความรู้สึก

“เป็นเก๊าท์แน่นอนเลยคุณ”

ขื่อนิ้วที่บวมเป่ง กระจายสีแดงอมชมพูอันน่าสยงใจไปทั่วทั้งฝ่าเท้า และหลังเท้าที่เริ่มจะเหยียดย่น แกกดฝ่าเท้าตัวเองขับรถเก๋งบุโรทั่งไปโรงพยาบาลชุมชน ลากขาผ่านช่องประตูกระจก ซานกายไปถึงช่องทำบัตรผู้ป่วย พยาบาลพาไปซังน้ำหนักตัว วัดความดัน เข้าไปพบหมอผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในห้องตรวจ ทันทีที่แกชี้ไปที่ขื่อนิ้วหัวแม่เท้าข้างขวา โรคที่แกไม่เคยคิดว่าจะแผ้วพานสู่ชีวิตก็กระแทกความรู้สึกจนหัวใจสั่นสะท้าน

...เก๊าท์

ไม่เคยคาดคิด และไม่รู้ว่ไอ้ตัวร้ายแฝงเร้นอยู่ในร่างกายของแกมานานเท่าไรแล้ว หลายปีที่ไม่เคยเจ็บป่วย เท้าสองข้างไม่มีโอกาสย่างกรายเยือนโรงหมอ และไม่เคยสักครั้งที่จะแกงจะคิดถึงการตรวจสุขภาพ

...เก๊าท์

แค่ตระหนักถึงในยามเคลิ้มหลับหลังวันหมอนิจฉัยลุงก็นึกวาดภาพตัวเองอีกสองสามปีข้างหน้า แกจะต้องอาศัยไม้เท้า ทนเจ็บปวดและทุกข์ทรมานกับโรคที่ไม่มีวันรักษาให้หายขาด กินยาลดกรดยूरิกก็แล้ว วนเวียนเข้าออกโรงหมอก็แล้ว อาการมีแต่ทรึงกับทรุด และที่สำคัญ แกไม่อาจยืนอยู่บนขาตัวเองได้อย่างสง่างามเหมือนที่ผ่านมา

สำคัญยิ่งไปกว่านั้น อาหารการกินก็จะถูกจำกัดลง ไม่อาจดื่มเหล้าเบียร์ในวันที่แกรู้สึกดีต่อโลก หลังท่องไปกับหนังสือกำลังภายในบนเปลญวนได้ร่มขนุนคู่หน้าบ้าน กุ้ง ปลา และอาหารทะเลทั้งหลายแหล่งที่แกเคยชอบก็จะถูกถีบให้ถอยห่างออกไปไกลแสนไกล แะถึงขีดสุดก็ตรงที่แกเป็นคนชายโง่อย่างอบถ้ง ในเมื่อตัวแกเองกินไม่ได้ แต่ต้องจมอยู่กับเนื้อสัตว์ปีกอันน่ากลัว แล้วยังต้องทำขายคนอื่น

นานแสนนานมาแล้วที่ดวงตาของแกไม่เคยเจือด้วยแววเศร้า และใจลึกของแกไม่เคยรู้สึกเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง บัดนี้ชีวิตของแกตกอยู่ห้วงในอันตราย แล้วยังประาะบางราวกับขนนกเบาหวิว และความหมายที่แกคิดว่าเคยมีอยู่บ้างก็ลดน้อยลง

ขณะจ้องดอบัวในบึงกลางแสงแดดอ่อน ลุงยังไม่ปลงใจว่าจะไปตรวจเลือดตามที่หมอนัดหรือไม่ เพราะนั่นเท่ากับไปรับคำยืนยันว่า เก๊าท์สิงอยู่ในร่างกายของแกมานานแล้วประหนึ่งปลิงร้ายในกระแสเลือด ไม่มีวันสลัดทิ้ง และไร้หนทางปฏิเสธ

เปลญวนใต้ต้นขนุนคู่ว่างเปล่า หนังสือกำลังภายในชุดยี่สิบเล่มจบถูกวางกองไว้ตามชั้นบันได หนังสือเกี่ยวกับโรคเก๊าท์เล่มเล็กจมฝุ่นอยู่ในตะกร้า ลุงยังไม่ได้ไปขายไก่อย่างอบถ้งช่วงครึ่งวันบ่ายที่ตลาดนัดเกือบสัปดาห์แล้ว แกง่วนอยู่กับภารกิจที่ไม่อาจบอกเล่าให้ใครฟัง

ปกติแกก็ไม่ค่อยได้พูดหรือสื่อสารกับใคร นอกจากคนซื้อไก่ย่าง และป้าแก่แม่ค้าก๋วยเตี๋ยวลุยสวนในตลาดนัด ทุกครั้งที่เพื่อนบ้านส่งบัตรเชิญงานแต่ง งานบวช หรืองานมงคลอื่นๆ แกก็ได้แต่เอาเงินใส่ซองฝากคนรู้จัก ไม่เคยไต่ล้งหน้าไปร่วมงานแม้แต่ครั้งเดียว

แกซื้อเชือกมนิลายาวสองเมตรมาหนึ่งเส้น ขดวางไว้ในห้องนอนยังไม่ได้ผูกมัดไว้กับซื้อตามที่ตั้งใจไว้ ออกไปตัดหญ้าแห้งมากองสุ่มไว้ข้างบันได ขณะทรุดนั่งลงบนพื้นดินข้างขนุนต้นหนึ่ง แวตตาชวนเย็นเยือกของแกทอดมองไกลออกไป ใบหน้าพยาบาลสาวคนที่ชวนแกตรวจสุขภาพผุดขึ้นมาในความทรงจำ

“ตรวจพรีคะคุณลุง”

แกถูกเจาะเส้นเลือดตรวจเก้าที่ไปรอบหนึ่ง แล้วซัซชนะอันเล็กกระจอยก็ตกเป็นของแก หากจะตรวจอีกรอบก็ไม่เห็นจะเป็นไร แกลงทุนอดข้าวและน้ำเกือบสิบชั่วโมง ขับรถไปโรงพยาบาลแต่เช้า ถูกเจาะเส้นเลือดที่แขนขวา กลับออกมาพร้อมสำลิตีตเทปก้อนหนึ่ง แล้วไม่กี่นาทีหลังจากนั้นแกก็แกะออกแล้วโยนทิ้งไป

กลับไปฟังผลตอนบ่ายของวันถัดมาพร้อมจุดเปลี่ยนอันยิ่งใหญ่ของชีวิต น้ำตาลในเลือดของแกสูงถึงร้อยหกสิบแปด หมอหญิงที่นั่งอยู่เบื้องหน้าแกวินิจฉัยเสียงดังฟังชัด

“คุณเป็นเบาหวานแล้วนะคะ”

เก้าท์เพิ่งหลุดลอยจากความทุกข์ใจไปไม่นาน ตรวจเลือดแล้วกรดยูริกสูงเพียงสามจุดเก้า ไม่ถึงเจ็ดตามเส้นแดงอันวิกฤต แกไม่ได้บอกสาเหตุถึงที่มาของความเจ็บปวด และการบวมเปลี่ยนของนิ้วข้อเท้า ว่าแท้แล้วค้อนบอนด์อันหนักหน่วงหลุดจากด้ามหล่นกระแทกลงไป ถึงกระนั้นการวินิจฉัยของหมอในเบื้องต้นก็เล่นเอาแกเป็นทุกข์ไปหลายวัน

เก้าท์เป็นความเศร้าหลอก ๆ ต่างจากเบาหวานที่เป็นของจริง แถมยังร้ายกาจและอำมหิตยิ่งกว่า

ลุงผู้ขับรถออกจากโรงพยาบาลเหมือนคนไร้ชีวิตจิตใจ ตัวเลขร้อยหกสิบแปดเหมือนผีร้ายที่ตามหลอกหลอน และยังแยกเขี้ยวขู่ขวัญเมื่อแกหาหนังสือเกี่ยวกับเบาหวานมาอ่านทำความเข้าใจกับมัน

...เป็นแล้วไม่มีวันหาย แม่น้ำตาลในเลือดจะลดลงเป็นปกติ

...เบาหวานต้องควบคุมอาหาร หนักเข้าต้องฉีดอินซูลิน โอกาสเสียชีวิตด้วยโรคแทรกซ้อนสูงขึ้นเป็นลำดับ

...เบาหวาน เหนื่อยง่าย อ่อนเพลีย ซาที่แขนและขา หากอาการถึงขั้นวิกฤต...อาจถูกตัดขา

...ดวงตาจะพร่ามัว แล้วค่อยๆ บอดสนิท

หากแกถูกตัดขา แอมยังดาบอดสนิททั้งสองข้าง แค่นี้กวาดภาพสถานการณ์ที่ยังไม่ถึงแกก็หนาวสะท้านไปถึงชั่วหัวใจ แล้วแกจะนั่งอมมือรอเท้ารอเบาหวานกัดกินให้ต้องทุกข์ทรมานน่าสังเวชถึงขนาดนั้นได้อย่างไร

โลกเหมือนกว้างขึ้นจากเดิมเป็นร้อยเท่า ขณะตัวแกเองเล็กลงยิ่งกว่าจมูกเม็ดข้าว และพร้อมจะปลิดปลิวไปกับสายลมจากทุกทิศทุกทาง

ถูกตัดขาทิ้งไป...ชายชราเบาหวานบนรถเข็นไม่มีใครคอยหนุนอยู่ข้างหลัง

ต่อให้ขาสองข้างยังอยู่ หากดาบอดสนิท ข้างหน้าของแกก็ไม่มีคนตาดีคอยงมมือ

แกไม่อาจเอ่ยปากร้องขอให้ใครช่วย ยิ่งไปกว่านั้น แกไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นคนที่น่าสังเวชเยี่ยงนั้น

บ้านไม้เก่าอายุพอ ๆ กับแกอยู่ห่างหลังอื่นหลายสิบเมตร กันด้วยเนินหญ้าและสวนร้างของเพื่อนบ้านซึ่งแกไม่เคยไปมาหาสู่ แกคิดรอบคอบแล้ว หญ้าแห้งจะเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี นอกจากหนังสือนิยายและประวัติศาสตร์จีนที่แกซื้อมาอ่านและกองสุมกันไว้ในห้องข้าง ๆ น้ำมันก๊าดสักแกลลอนก็จะช่วยให้ทุกอย่างรวดเร็วขึ้น เมื่อบ่วงเชือกพร้อมแล้วบนช่อ ก่อนทิ้งตัวลงจากเก้าอี้หัวโล้น ฟางแห้งที่แกจุดไว้ก็ลามถึงทางน้ำมันก๊าดพอดี

แกต้องละเอียดทุกขั้นตอน เพื่อจะจบนิยายชีวิตของตัวเองลงอย่างประณีต งดงาม ไร้ความเจ็บปวดและทุกข์ร้อนเพลิงจะลุกไม่ท่วมบ้านหลังนี้ก็ต่อเมื่อแกไม่รู้รู้สึกอะไรแล้วกับความเป็นไปทั้งหมดบนโลก

เพื่อความรอบคอบ ไม่เป็นภาระแก่ใครอื่น หรือทิ้งปัญหาให้คนที่อยู่ข้างหลังแบกรับด้วยความไม่เต็มใจ สมบัติซึ่งแกสะสมไว้ตั้งแต่ปีที่พ่อแม่จากไป ทั้งเงินสด สร้อยคอทองคำ แหวนเพชร และเครื่องประดับอื่น ๆ แกเช่าตู้เซฟเก็บไว้ในธนาคาร

ก่อนถึงวันปิดฉากนิยายชีวิต แกบรรจุลูกกุญแจลงในกล่องพร้อมจดหมายสั้น ๆ และตัวเลขรหัสสเปิดตู้เซฟส่งมอบให้แม่ค้าท้ายเตี้ยลุยสวน ใจความในจดหมายน้อยส่งมอบภาระให้เพื่อนที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวในโลกช่วยจัดการเก็บกระดูก นำไปบำเพ็ญกุศล เงินทองและสมบัติที่เหลือจากค่าใช้จ่ายทั้งหมด แกขอมอบเป็นสินน้ำใจสำหรับเพื่อนที่ดีที่สุดเท่าที่แกมีอยู่ มอบกล่องจดหมายพร้อมย้ากำชับหนักแน่นกับแม่ค้าท้ายเตี้ยลุยสวน

“อย่าได้เปิดอ่านจนกว่าจะถึงบายวันพรุ่งนี้”

ขณะคิดวางแผนแกเดินสวนทางกับใครหลายคนเข้าไปในสวน นั่งจ่อมบนม้าหินมองดอกบัวบานไสวในบึง ไม่สนใจผีเท้าของคนออกกำลังกายที่ผ่านไปทางด้านหลัง นอกจากตัวละครในนิยายกำลังภายในของโกวเล้งกิมย้ง และนักเขียนจีนอีกหลายคนแล้ว แกนึกถึงปึงต้อสับไกที่เปรียบประดุจดาบและกระบี่ของจอมยุทธ์เดี่ยวตายที่พร้อมเสี่ยงชีวิตกับทุกครั้งของการผาดพ่วน

และต่อจากนั้น แกก็นึกถึงเปลวเพลิงที่ลุกท่วมบ้านไม้เก่าหลังเล็กอันแสนเดียวดาย ยิ้มสาแแก่ใจผุดขึ้นที่มุมปาก อย่างน้อยแกก็กำราบเบาหวานที่ไม่มีทางรักษาหายไปด้วยมือของตัวเอง

นั่นคือเรื่องราวบางส่วนของลุงยู่ เพื่อนบนทางวิงกลุ่มเล็ก ๆ ของเรา ชายวัยปลายหกสิบที่พวกเราเรียกแกว่าลุง แต่ไม่อาจขนานนามว่าชายชรา แกวิ่งได้เร็วพอ ๆ กับคนหนุ่มวัยสามสิบเศษ แข็งแรงเกินกว่าจะเป็นคนวัยไม่ไถ่ฝิ่ง สนุกสนานอารมณ์แจ่มใส คุยเสียงดังกับสารพัดเรื่องราวที่แกนำมาเล่า

นิยายจีนที่พวกเราไม่เคยอ่าน สามก๊ก ไซอิ๋ว ความรักในหอแดง และเรื่องจีน ๆ ที่แกสรรหามาเล่าได้ไม่รู้จบ แกเป็นคนเดียวที่ไม่เล่นเฟซบุ๊ก ไม่มีไลน์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ของแกก็รุ่นพระเจ้าเหา โนเกีย 3320 จอขาวดำ แรกที่สมาชิกในชมรมวิงของเราหัวเราะเยาะ ลุงยู่จึงตามองแวบหนึ่ง แล้วบอกว่าอย่าได้ดูเบา มันไป ไ้แก่นี่แหละเคยช่วยชีวิตซ้ำไว้

มือถือนของแกมีไว้ติดต่อกับแผงค้าผักและพ่อค้าไก่ถอนขนในตลาดสด นอกจากนั้นก็ไม่ได้ให้เบอร์ใครไว้ จำใจเขียนลงในประวัติผู้ป่วยเพราะถูกบังคับกลายเป็น ๆ วันที่ทางโรงพยาบาลโทร.มาแกเกือบไม่รับสาย ตอนนั้นแกยืนอยู่บนเก้าอี้หัวโล้น มือประคองบ่วงเชือกเพื่อจะมุดหัวเข้าไป ไม่ชิตไฟเตรียมไว้ในกระเป่าเสื้อพร้อมจุดแล้วโยนทิ้งลงบนกองฟาง

เสียงกริ่งโทรศัพท์ที่แกวางไว้บนพื้นข้างเตียงดังขึ้น แกชะงักนิดหนึ่ง แกไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับตลาดอีกแล้ว ผักและไก่ไม่มี ความหมายสำหรับแก มุดหัวเข้าบ่วงเชือก เอื้อมมือจะหยิบไม้ชิตไฟจากกระเป่าเสื้อ เสียงกริ่งเงียบไปชั่วครู่ แล้วดังขึ้นอีก

คล้ายมือที่ฉุดรั้งแกไว้จากการตัดสินใจ ทว่าแกแน่วแน่มากกว่าเสียงร้องของโทรศัพท์จะตัดทอน แกก้าวลงจากเก้าอี้ หยิบขึ้นมาเพื่อจะกดปิด แกควรได้จากโลกใบนี้ไปอย่างสงบ ไม่ถูกรบกวนด้วยสัญญาณเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

เสียงกริ่งเงียบลงอีกครั้ง ขณะจะกดปิด แกสะดุ้งเล็กน้อยกับสัญญาณข้อความ แกตั้งใจกดปิด แต่มือพลาดไปโดนอีกปุ่ม

...ผลเลือดเกิดความผิดพลาด กรุณาติดต่อ รพ. เพื่อเจาะเลือดตรวจยืนยันผลอีกครั้ง สะดวกแจ้งนัดหมาย วัน เวลา...

นั่นคือลุงผู้ชายวัยปลายหกสิบที่ตื่นแต่เช้ามีค่านานประตูด่วนสาธารณะเข้าสู่ภายในเป็นคนแรก และออกวิ่งไปรอบบึงจนเหงื่อท่วมตัวแล้วเพื่อนร่วมชมรมค่อยทยอยกันมาสมทบ หลังจกกายบริหารทุกท่าแล้ว พวกเขาโยกย้ายกันไปบ้านแก กินแตงโมและน้ำเกลือแร่ที่แกเตรียมไว้ให้ จิบชาเขียวอุ่นๆ นั่งล้อมวงฟังแกเล่าเรื่องราวจอมยุทธ์ในนิยายกำลังภายใน

ลุงยิ้มลืมแทรกเรื่องราวของตัวเอง ชีวิตที่เหมือนเพิ่งเริ่มต้นใหม่ นับจากวันที่แกแวะซื้อรองเท้าผ้าใบ นาฬิกาเรือนใหม่ เสื้อกั๊กและกางเกงกีฬา

หมอบอกแกไม่ได้เป็นเบาหวาน ผลตรวจครั้งแรกเกิดสลับกับคนอื่น แต่ถึงกระนั้น ผลจริงจากการตรวจครั้งที่สอง น้ำตาลในเลือดของแก 115 สูงลิ่วเกือบถึงขีดแดง แกรมไขมันก็เกินสองร้อย

แกไม่ลืมซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่ แจกเบอร์ให้เพื่อน ๆ ต่างวัยในกลุ่มชมรมวิ่ง และเมมเบอร์พวกเราไว้ครบทุกคน สีหน้าที่เปี่ยมด้วยความหวังและพลังชีวิตของแกยังเฟื่องฝัน

แกขายสมบัติเก่านำเงินไปซื้อรถตู้ป้ายแดงขนาดสิบสองที่นั่ง แกไม่คิดจะเลิกอาชีพขายไก่ย่างอบถึงไปลาวร หากโลกกว้างและทางไกลเหมือนนกมือเรียกแกไหว ๆ จากอีกปลายขอบฟ้า

ชายผู้ซึ่งเหมือนเปิดดวงตามองโลกกว้าง เริ่มอ่านนิยายจากชีวิตจริงของคนอื่น เพิ่งสัมผัสไออุ่นแห่งมิตรภาพ และได้เรียนรู้ความหมายของชีวิตต่างไปจากที่เคยจมอยู่กับตัวเอง

“วิ่งออกกำลังในสวนไม่ค่อยสนุกแล้ว” แกว่ายิ้ม ๆ

ขณะพวกเราสี่ห้าคนที่มุงล้อมรถของแกยังปิดปากเงียบ หม่อมโสดเจ้าของรถตู้ป้ายแดงในวัยชรากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เรามีแข่งวิ่งมาราธอนที่ไหน ข้าขับรถตู้จะพาพวกเอ็งไปร่วม”